

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa N. Spółki z o.o. w W.

przeciwko [...] Centrum [...] w W.

o ustalenie i zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego [...] Centrum [...]

w W.

przeciwko N. Spółce z o.o. z s. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej  
kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu

ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia o charakterze instancyjnym, jak ma to miejsce w przypadku apelacji.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c.).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że zachodzą przesłanki przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., a więc, że: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 nie publ.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być

sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.).’

Sposób ujęcia tej przesłanki we wniosku poprzez pytanie zaczynające się od słów „czy zastosowana przez Sąd Apelacyjny wykładnia art. 682 k.c.” niewątpliwie akcentuje subiektywne znaczenie zagadnienia. Uzasadnienie wniosku nie zawiera przekonującej argumentacji wskazującej na konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia w interesie publicznym.

Skarżący nie wykazał również, że wniesiona skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Przesłanka ta rozumiana jest jako ewidentna i kwalifikowana zasadność skargi, możliwa do stwierdzenia bez potrzeby prowadzenia złożonych rozważań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 - nie publ.). Wskazywane a nawet rzeczywiste uchybienie przez sąd przepisom o postępowaniu dowodowym, nie musi automatycznie prowadzić do „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej”; będzie tak tylko wtedy, gdy skarżący wykaże rzeczywisty wpływ uchybienia na treść wyroku (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Okoliczności takie nie zostały wykazane przez wnioskodawcę w uzasadnieniu wniosku, w którym skarżący w istocie prowadzi polemikę z oceną faktów i dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji.

Niezależnie od tego należy zauważyć, że nie jest uprawnione jednoczesne powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art. 398<sup>9</sup> k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07 – nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1, art. 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 6 pkt

7 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

db